

[Starcke.]

processen, gaar det ud over de Forbrugsenheder, som findes i Samfundet, og der bliver færre af dem.

Som jeg sagde før, mener vi ikke, at Hovedskylden for Arbejdskonflikterne ligger hos Arbejderne. Vi mener i og for sig heller ikke, den ligger hos den specielle Gruppe inden for Arbejderne, som man kalder Kommunisterne. De virkelig ansvarlige er dem, som skaber Kommunisme ved at opretholde deres Særinteresser, deres Monopoler, deres ubarmhjertige Udplyndring derved, at de tager deres Indtægt uden Arbejde. Men da Monopolerne og Særinteresserne kun kan tage disse store Indtægter uden Arbejde, ved at dette høje Ting tillader det, ligger efter mit Skøn Ansvar til syvende og sidst hos det høje Ting.

Jeg skal til Slut lige resumere, at da vi mener, at den højtærede Statsminister ikke har forelagt de tilstrækkelige saglige Oplysninger i Tilslutning til dette Lovforslag, og da Lovforslaget nu skal behandles i et Udvalg, og da det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft ikke her i Tinget gjorde Rede for, hvad det var for Planer han vilde bringe frem i Udvalget, kan vi ikke tilsige Regeringens Lovforslag i den foreliggende Form vor Støtte.

Statsministeren (Knud Kristensen): Jeg vil begynde med at takke de Ordførere, der har givet Lovforslaget deres Tilslutning og Støtte. I øvrigt skal jeg knytte nogle Bemærkninger til enkelte af de Udtalelser, der er fremsat.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft mente, at man i en Situation som den, vi staar i, maatte tage Hensyn ogsaa til Arbejderne. Jeg mener, at der gennem Mæglingsforslagets Lønforhøjelse rent lønmæssigt er taget Hensyn til Arbejderne, men jeg mener ogsaa, at der ved den Maade, hvorpaa man har behandlet dette Spørgsmaal, er taget alt mulig rimeligt Hensyn til Arbejderne, saaledes at de kunde faa Tid og Lejlighed til, hvis det var gør ligt for dem, selv at forhandle sig til Rette og afgøre Spørgsmaalet. Først paa det Tidspunkt, da — det tror jeg alle maa indrømme — alle Muligheder, dem man kunde øjne baade fra Arbejdernes, Arbejdsgivernes og Forligsmandens Side, var udtømt, blev Lov-

forslaget fremsat her i Rigsdagen. Det blev fremsat, fordi de andre meldte Pas og ikke saa sig i Stand til at løse Problemet.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har gentagne Gange gjort en Bemærkning, som jeg gerne vil protestere imod, for at den ikke skal gaa over i Historien som en ufravigelig Kendsgerning, nemlig den, at da Loven om Arbejdsforhold blev ophævet, blev det fra alle Sider er kendt, at det var rigtigt at ophæve den. Denne Udtalelse er forkert. Naar der ikke blev stillet Forslag om Forlængelse af Loven, var det, fordi et saadant Forslag ikke kunde gennemføres. Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft ved meget vel, at der hverken fra mit Partis Side i Samlingsregeringen og saa vidt jeg husker heller ikke fra radikal Side var givet Tilslutning til, at den bortfaldt, uden at der blev sat noget andet i Stedet for, og ogsaa noget andet end det, der kom. Jeg anerkender nemlig ikke, at det er nogen Befolkningssklasses Ret ved Sammenslutning, ved Boykotning, ved en Monopolstilling at stille et hvilket som helst Krav til Samfundet og gennemtvinge det, hvis de har Magt til det.

Det er hævdet, at Arbejderne har en anden Stilling end den øvrige Del af Landets Befolkning. Ja, men paa en for dem gunstig Maade. Der er næppe nogen anden betydningsfuld økonomisk Faktor her i Landet, der i Dag har Lov til uden Statsindgreb og uden at blive straffet at tage, hvad de vil, for den Vare, de har at sælge; men det er Tilfældet for Arbejdernes Vedkommende. Der kan ikke gøres noget Strafansvar gældende eller rejses Tiltale mod dem for de Priser, de tager for den Arbejdskraft, de har at sælge. Men det, som de ikke kan, og som vi her søger at bremse, naar de ikke selv kan komme overens derom med de Folk, der skal købe den, det er, at de ikke blot selv nægter at arbejde, men ved samlet Optræden ogsaa bliver sat i Stand til at tvinge andre til ikke at arbejde paa de Vilkaar, de i øvrigt er villige til at arbejde paa. Det er det, der er Spørgsmaalet. Derfor vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Starcke, der talte om „liberal“ i denne Forbindelse og mente, at dette Lovforslag var en anti-liberal Foranstaltning: Nej, det er hverken liberalt eller antiliberalt, men en Foranstaltning til Modvirkning af en i høj Grad uliberal Fremgangsmaade. Det er nemlig ikke libe-